

בש"פ 527/18 - מדינת ישראל נ' גדי רייבון

בבית המשפט העליון

בש"פ 527/18

לפני:

המבקשת:

כבוד השופט ד' מינץ
מדינת ישראל

נגד

המשיב:

גדי רייבון

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט
המחוזי במרכז-לוד (כב' השופט ע' קובו) בעמ"י
31913-01-18 מיום 16.1.2018

בשם המבקשת:

עו"ד שאול כהן

החלטה

לפני בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט ע' קובו) מיום 16.1.2018 בעמ"י 31913-01-18 במסגרתה נדחה ערר המבקשת על החלטת בית משפט השלום בראשון לציון (כב' השופט ג' אבנון) מיום 14.1.2018 במ"י 42368-12-17 לדחות את בקשת המבקשת לעצור את המשיב על יסוד הצהרת תובע שהגישה, עד למועד שבו יוגש כתב אישום ותוגש בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים נגדו.

הרקע לבקשה

1. המשיב, בכיר במשרד השיכון נעצר לראשונה בחודש יוני 2016 בגין חשד לקבלת כספי שוחד בתמורה להטיית מכרזים, ובחשד לביצוע עבירות נוספות - הלבנת הון, מרמה ותחבולה, אי הגשת דו"ח בחברה נשלטת, מרמה והפרת אמונים, קבלת דבר במרמה, הדחה בחקירה והפרת הוראה חוקית.

עמוד 1

לאחר שבועיים ימים שוחרר המשיב בתנאים מגבילים. בחלוף מספר חודשים ועם התקדמות החקירה, נעצר ביום 20.12.2017 פעם נוספת בגין אותה פרשה כאשר הוא נחשד גם בעבירות של שיבוש הליכי חקירה וזיוף.

2. ביום 14.1.2018 הגישה המבקשת "הצהרת תובע" ולצדה בקשה להארכת מעצר המשיב למשך 5 ימים, לפי סעיף 17(ד) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: החוק) עד להגשת כתב אישום ובקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. באותו יום קבע בית משפט השלום כי גם אם חומרי החקירה מצביעים על חשש לביצוע פעולות שיבוש חקירה, אין בכך כדי להצביע על הצדקה להורות על מעצרו של המשיב בשל חשש לשיבוש הליכי משפט, בהתחשב בכך שהחקירה בתיק הסתיימה. כן צוין כי המסוכנות הנשקפת מהמשיב, כמו גם הסיכון שהוא יפעל לשיבוש הליכי משפט, יפחתו באופן משמעותי אם ישוחרר בתנאים מגבילים אשר ימנעו ממנו לצאת מפתח ביתו והוא יהיה נתון לפיקוח אנושי באופן רצוף.

3. לאחר שהתרשם בית המשפט כי הערבים שהוצעו על ידי המשיב להבטחת תנאי שחרורו מבינים את תפקידם ויכולים לשמש מפקחים ראויים על המשיב, הורה בית המשפט על שחרורו לחלופת מעצר בתנאים ובערבויות כדלהלן: מעצר בית מלא בביתו, בפיקוח לסרוגין על ידי הערבים; איסור יצירת קשר עם מי מהמעורבים בתיק למשך 180 יום; איסור לקבל אורחים בביתו, פרט למי שמתגורר בבית ולמפקחים שאושרו על ידי בית משפט; חובת התייצבות לדיון במשפט ולהימנע מלשבש הליכי חקירה ומשפט; איסור שימוש באמצעי תקשורת אלקטרוני כלשהו. כן נדרש המשיב לחתום על התחייבות עצמית בסך של 30,000 ש"ח וכל אחד מהערבים נדרש לחתום על ערבות צד ג' בסך של 30,000 ש"ח ולהפקיד ערובה במזומן בסך של 1,000 ש"ח. כן נדרש המשיב להפקיד 10,000 ש"ח פיקדון, במזומן.

4. המבקשת הגישה ערר על החלטה זו לפני בית המשפט המחוזי במסגרתו נטען כי מסוכנותו של המשיב והחשש לשיבוש הליכי משפט אינם יכולים לאפשר את שחרורו לחלופת מעצר. בית המשפט קבע בהחלטתו מיום 14.1.2018 כי ניתן לאיין את החשש לשיבוש הליכי משפט באמצעות חלופת מעצר ראויה, נוכח היעדרו של עבר פלילי בעניינו של המשיב, העובדה ששהה במעצר במשך מספר רב של ימים בשל פעולות השיבוש ובהיעדר אינדיקציה לשיבוש הליכי משפט להבדיל משיבוש הליכי חקירה. גם בית המשפט המחוזי מצא כי ניתן לאיין את עילת המסוכנות באמצעות מעצר בית מלא ופיקוח.

5. עם זאת, בית המשפט המחוזי מצא כי נדרשת הכבדה מסוימת בתנאים שנקבעו על ידי בית משפט השלום, כך שחלף הערבויות שנקבעו בבית משפט השלום נקבע כי המשיב יחתום על התחייבות עצמית בסך של 200,000 ש"ח; הערבים יחתמו על ערבויות צד ג' בסך של 200,000 ש"ח כל אחת; כל אחד מהערבים יפקיד במזומן סך של 15,000 ש"ח פיקדון במזומן; המשיב יפקיד ערבון או ערבות בנקאית בסך של 150,000 ש"ח. כמו כן, אסר בית משפט על המשיב לבצע כל פעולה בנכסים אשר בבעלותו

על מנת למנוע אפשרות של הברחת נכסים.

6. מכאן לבקשת רשות הערר שלפני. בבקשה נטען כי כעניין עקרוני, משעה שמדובר בפרשה סבוכה ומורכבת, כאשר כתב האישום אשר המבקשת עומדת להגיש נגד המשיב משתרע על 38 עמודים, ראוי שהדין העקרוני בשאלת הצדקת מעצרו עד תום ההליכים נגדו יתקיים בפני הערכאה שבפניה יוגש כתב האישום. כן נטען כי החלטות בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי בעניינו של המשיב מכריעות הלכה למעשה בשאלת המעצר עד תום ההליכים, החלטה המסורה לערכאה שבפניה יידון התיק העיקרי. כן צוין כי בכוונת המבקשת להגיש את כתב האישום מחר בבוקר, ביום 18.1.2018.

יצוין כי עם מתן ההחלטה התבקש בית המשפט המחוזי לעכב את ביצועה עד היום, בשעה 14:00, וניתנה החלטה המורה על עיכוב ביצוע כאמור. לאחר מכן, הוגשה על ידי המבקשת- והתקבלה - בקשה לעיכוב ביצוע נוסף, עד השעה 20:00.

דיון והכרעה

7. לאחר עיון בבקשה ובנספחיה, כמו גם בהליכים שהתנהלו לפני הערכאות הקודמות, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. הלכה היא, כי הרשות לערור על החלטה בנושאי מעצר שמורה למקרים מיוחדים בהם עולה שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים להליך, או בהתקיים נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת (בש"פ 15/1194 פלוני נ' מדינת ישראל (17.2.2015); בש"פ 10011/16 יאסין נ' מדינת ישראל (10.1.2017)). בקשה זו אינה מגלה שאלה עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים. עניינו של המשיב נידון על ידי שתי ערכאות אשר על בסיס החומר שהוצג לפניו מצאו כי יש בחלופת המעצר כדי לאיין את המסוכנות הלכאורית הנשקפת ממנו, כמו גם את הסיכון לשיבוש הליכי משפט. זאת ועוד, תנאי השחרור שנקבעו על ידי בית משפט השלום אף הוחמרו ככל כפליים על ידי בית המשפט המחוזי.

8. יתר על כן, לא מצאתי בהחלטותיהן של הערכאות הקודמות כל חריגה מהדין. הסמכות להורות על "מעצר ביניים" לפי סעיף 17(ד) לחוק מושתתת על שני יסודות: האחד - הצהרת תובע בדבר כוונתו להגיש כתב אישום; השני - אם בית המשפט שוכנע בקיומה של "עילה לכאורה" לבקש את מעצרו של החשוד עד לתום ההליכים. הסעיף נוקט בלשון "רשאי" ואינו יוצר כל "חובת מעצר". פשוט הוא כי בית המשפט רשאי לשקול ולהורות במסגרת הסעיף גם על חלופת מעצר (ראו למשל: בש"פ 1270/14 ששון נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (20.3.2014)). בעניינו, בית משפט השלום, ולאחר מכן בית המשפט המחוזי בחנו את הבקשה בראי העילות הרלוונטיות, והגיעו לכלל החלטה המאזנת את מכלול השיקולים בהתחשב בנסיבות עניינו הספציפי של המשיב. אין המדובר אפוא בהחלטה אשר מצדיקה הבאת הנושא לדיון בפני בית משפט זה, ב"גלגול שלישי".

אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, א' בשבט התשע"ח (17.1.2018).

ש ו פ ט
